

Blanchet presenta Desiguals al teatre Gaudí

II·lusió, desencís i bondat

Desiguals

Teatre Gaudí (Barcelona)

Fins al 31 de gener

Autor i director: Ever Blanchet

Intèrprets: Maria Clausó, Karme Màlaga, Laura Sancho

El pas del temps, l'amor i l'amistat incondicional de dues dones (Mar, interpretada per Laura Sancho, i Rita, a la qual dóna forma i veu Maria Clausó), les esperances i els desencanis, la por i la gelosia, els vaivens de les relacions personals i un tercer personatge inestable i indecís (Alícia, protagonitzada per Karme Màlaga) que serveix com a enllaç i pont d'altres històries paral·leles.

Mar i Rita s'han estimat intensament, però quan comença l'obra ja estan separades, tot i que mantenen una relació còmplice. No és una peça que vulgui fer apologia de res, i tracta el lesbianisme amb una naturalitat que s'agraeix. El pes del pas dels anys es veu reflectit en els moviments de les actrius que es van fent més lents, en els seus gestos, en un cabell que cada vegada apareix més gris. Només canvia de vestuari Alícia, la més jove de totes, periodista que busca incessantment una espiritualitat que no troba, un new age innocent i ingenu, i que - tot i que ha mantingut una relació amorosa amb les altres dues - acaba amb un marit que li és infidel.

Mar està obsessionada amb l'ordre, amb deixar-ho tot lligat, perquè té por a la vellesa i a malalties com l'Alzheimer. I, d'aquesta manera, s'encarrega de seguida de tenir lloc en una residència per a gent gran, on passarà els seus últims dies al costat de Rita. Alícia les cuidarà, a canvi d'heretar un magnífic àtic, i així els parlarà de la vida exterior. El pas dels anys és indicat amb uns cartells que es van mostrant a l'escenari: un any, dos anys, tres anys, cinc anys, nou anys, molts anys després... Però també, amb la mort de les mares (Mar anomena "el cobrador" a la mare de la Rita), que els fa adonar-se que només es tenen a elles mateixes. Una vida, en definitiva, explicada en hora i mitja d'espectacle.

La interpretació és encertada. No hi ha histrionismes i s'aconsegueixen bones dosis de tendresa i humor. El text de Blanchet cerca tocar la pell, explicar-nos un relat amb què ens puguem identificar, una naturalitat que demostrï totes les fragilitats. I, en certa mesura, ho aconseguim. Però l'intent d'explicar una història total, un procés tan llarg en el temps, fa que l'obra es faci lenta, massa lenta, i ens queda la sensació que podríem haver-nos estalviats alguns minuts. Reduir el diàleg per guanyar en intensitat.

L'escenografia és un dels indiscutibles encerts de Desiguals. Un muntatge colorit, un quadre dividit en quatre espais, que s'entrellacen amb passadissos de gespa artificial, i amb un panell de fons on es poden veure models "perfectes" contraposades a les protagonistes, dones comuns, atractives a la seva manera, però sense estar obsessionades amb el cànon de bellesa que imposa el cinema i la televisió. Les butaques, organitzades en forma de "U", envolten un ambient íntim, domèstic, on els espectadors poden veure el dia a dia de dues dones que volien canviar el món quan es van conèixer i que, al final, es conformen amb estar juntes fins als seus últims dies.

Rita, que ha treballat durant tota la seva vida de professora, passa les hores a la residència llegint el psicoanalista francès Jacques Lacan. Un bon gest de complicitat de Blanchet per reflexionar sobre el llenguatge i la vida. Som llenguatge, el llenguatge ens salva. La vida, ens diu Rita, es divideix en tres etapes: la il·lusió del principi, el desencís amb el pas dels anys, i la bondat, que és l'estat natural dels morts. (Albert Lladó | Fotos: Teatre Gaudí | Martí Fradera)